

Maranatha Mare

juni 2023

Jaargang 50 No 5

Bepinksterd

Eens was ik dwars,
weerspannig en ontdaan,
liep zachtjes
bij de anderen vandaan,
ik trok me elke irritatie aan

maar op een dag
bleef ik nieuwsgierig staan.
Ik hoorde iets,
ik was opeens begaan
met de persoon
die toen is voorgegaan,
zo kwetsbaar,
door zijn woorden liep een traan
en ik werd aangeraakt,
wilde niet verder gaan.

De zwakke stem
heeft iets in mij geraakt,
heeft alle dwarse kracht
in mij gestaakt
en liet me snikkend
op mijn wegen keren,
O Geest van God,
wil me meer liefde leren.

Coby Poelman-Duisterwinkel

<https://1001gedichten.nl/gedichten/125255/bepinksterd/>

Aan ons eind een nieuw beginnen

Wij zijn in de tijd na Pinksteren, de tijd van de Geest. Petrus begon zijn toespraak op de Pinksterdag met de woorden: *Aan het einde der tijden, zegt God, zal ik over alle mensen mijn geest uitgieten.*

Aan het einde der tijden zou volgens hun traditie de messias komen. Dit was een tijd van catastrofe. De zon wordt donker. De maan wordt vuur. Aardbevingen en vulkanische uitbarstingen. Vuur zal de zon uitdoven. Dramatisch. De laatste oorlog, Armageddon, begint. Ook in Joël is er de taal van een cosmische drama: *Er zullen wonderen zijn aan de hemel boven en tekenen op aarde beneden, bloed en vuur en rook. De zon zal veranderd worden in duisternis en de maan in bloed.*

Maar *het einde der tijden* waar Petrus het over heeft op de Pinksterdag gaat niet over een messias die de laatste oorlog zou beginnen. Integendeel: dit *einde der tijden* wordt beschreven als *een grote stralende dag van de Heer* – een dag van redding.

Met de komst van Jezus is *het einde der tijden* aangebroken, zegt Petrus. Maar dit is niet een tijd van oorlog. Dit is de tijd van de heilige Geest. Gods Geest wordt ingegoten in de harten van mensen om altijd daar te wonen. Dit is een tijd van nabijheid, warmte, vrede en vreugde.

De uitstorting van de Geest in het hart van de mens zegt: Gods koninkrijk is *in je*. Al die drama in deze wereld heeft het laatste woord niet. Gods koninkrijk gaat door. Petrus citeert uit Psalm 16: *Het hart verheugt zich en de tong jubelt van blijdschap. God heeft ons de weg naar het leven getoond en Gods nabijheid vervult ons met vreugde.*

Met dit soort vreugde kunnen gelovigen rusten in de hoop. Hoop is gericht op de toekomst, een nieuw begin. Rusten spreekt niet van niets doen, passief zijn, maar van rustig aandoen zonder zorgen of paniek. Want rusten in God is onze hoop en toekomst. Daarom kunnen we met vreugde verder gaan.

Toen Jezus stierf waren er cosmische tekens als duisternis en een aardbeving. Maar dit einde was een begin. Met de komst van de Geest waren er de cosmische tekens van wind en vuur. Maar ook dit *einde der tijden* was teken van een nieuw begin. In de woorden van de zegenbede:

Over onze harten, over onze huizen de zegen van God.

In ons komen, in ons gaan, de vrede van God.

In ons leven, in ons geloven, de liefde van God.

*Aan ons eind een nieuw beginnen,
de barmhartigheid van God om ons
te ontvangen en thuis te brengen.*

Yolanda Dreyer

Gemeentenieuws

De afgelopen maand hebben wij afscheid moeten nemen van Ina Pol: (18 januari 1942 – 4 mei 2023).

In de woorden van Frouk:

RIP Lieve Mama

4.5.2023 is een datum die we nooit zullen vergeten. We moesten afscheid nemen van mam. We zijn dankbaar dat mama nu verlost is van alle pijn. Ik wil mama bedanken voor alles wat mama voor ons allemaal betekende! Ik zal mama heel erg missen...het voelt nog zo onwerkelijk.

RIP Mama...doe de groetjes aan papa. ❤️🙏

Voor Christina en Frouk en kinderen en kleinkinderen, de tweede afscheid van een ouder/grootouder binnen een jaar, in maart 2022 overleed hun vader/opa Janny. Onze gedachten en gebeden gaan uit naar Christina en Dieter, Frouk, Marcel en Manon, Henk en Chantel, André en Liaan, Monique en Claudia. Zie verderop herinneringen aan Ina zoals voorgelezen door Frouk op de uitvaartdienst op 13 mei 2023.

Wij blijven ook bidden en meeleven met:

- Ina Tanzer die met een chemokuur bezig is
- George Mijne die met immunotherapie aan de slag is
- Marjan van Zee
- Janny van den Eijkel
- Sietske Reinten

Herinneringen aan Boelina

Lieve mensen,

Toen bekend werd dat Boelina aan een ongeneeslijke ziekte leed, ging het al gauw bergaf. De laatste tijd belde ik steeds op zondagmorgen. In het begin zei ze steeds op mijn vraag: "Hoe gaat het?", "Och, het gaat wel. Vandaag heb ik een goede dag maar de vorige week ging het niet zo goed." We kletsten wat over vroeger en over de kinderen. Wel was omdat we video-belden te zien dat het niet goed met haar ging, ze werd steeds magerder. De telefoontjes vermoeiden haar. De laatste keer gaf ze de telefoon aan Frouk, die maar even verder moest praten.

Boelina was mijn oudste zus. Een oudste broer of zus hebben is iets bijzonders. Zij dienen als voorbeeld. Je kijkt tegen je oudste zus op. Op jonge leeftijd is een leeftijdsverschil van vier jaar groot. Haar naam was bijzonder en kwam niet veel voor. Ze is genoemd naar haar oma van vaders kant, Boelina de Vries. Die werd geboren in een gezin van alleen maar meisjes en opa moest toch worden vernoemd. Die heette Boele dus werd dat Boelina. De gemeentesecretaris van Bedum weigerde deze naam in te schrijven want die kwam volgens hem niet voor. Vader Dirk moest terug naar huis om het trouwboekje van opa en opoe Brouwer te halen om te bewijzen dat de naam Boelina wel voor kwam. Ze werd altijd gewoon Boelien genoemd, of op zijn Gronings kort Blien.

Op school zat ze een paar klassen hoger bij allemaal grote jongens en meiden. Ze was volgens één van de meesters een lastige, drukke leerling. Als ze thuis klaagde dat ze alweer op de gang moest staan, werd er gezegd: je zal het er wel naar gemaakt hebben. Mijn moeder zei altijd: thuis ben ik de baas, op school de meester. Toen ze een keer met een bloedend oor thuis

kwam, ging mijn vader toch zijn beklag doen bij die hardhandige meester. Het ging daarna beter. En toen ze bij een andere meester, meester Postma kwam, waren de problemen van de baan. De relatie was zo goed dat ze regelmatig bij deze meester thuis mocht oppassen.

Al vroeg rookte Boelina, dat vond ik toen heel stoer. Stiekem weliswaar, half uit het slaapkamerraam hangend, de rook naar buiten blazend, de peuken belandden in de dakgoot. Ondertussen was het geen zeldzaamheid dat er gefliert werd met jongens die buiten naar haar stonden te fluiten. Ze was beslist populair, zag er goed uit en, als een van de eerste in Bedum, droeg ze in de jaren vijftig een petticoat van rode nylon met daarop witte stipjes. De stof was gestuurd door tante Jet uit Amerika.

Wat ik verder nog weet dat ze als jong meisje altijd las. Het ene boek na het andere werd verslonden. Ze was lid van de leeszaal en nam wekelijks de maximale hoeveelheid boeken mee. Misschien was het vele lezen de oorzaak maar Boelina kreeg als jong meisje problemen met haar ogen. Ze moest een leesbril. De oogarts, een bijzondere man, vroeg naar haar leeftijd en sprak voor iemand van zijn vak de merkwaardige woorden: "Een leesbril, nee daarvoor ben je veel te jong, je moet maar niet zoveel lezen!".

Na twee jaar Ulo ging ze aan het werk in de winkel van bakker Jager. Die had gezegd dat ze zoveel mocht snoepen als ze wilde met het idee dat het dan wel snel gedaan zou zijn met het gesnoep. Nou, hij had buiten de waard gerekend, Boelina bleef lekker smullen in de bakkerij.

Ik heb al even de jongens genoemd. Eens kwam er een leuke knul op een nieuwe fiets vanuit Uithuizen op jacht in Bedum. Het klikte en al gauw was Janny haar vaste verkering. Wij als jongeren vonden dat allemaal heel spannend. Als pap en mam weg waren en zij thuis, werden Dirk en ik er vaak op uit gestuurd met wat geld om ijsjes te kopen. (Toen van een dubbeltje of kwartje!). Waarom we werden weggestuurd was ons toen niet zo duidelijk, nu hebben we wel enig idee waarom we zo met ijsjes werden verwend.

Heel spannend vond ik dat mijn grote zus haar motorrijbewijs haalde. Als dochter van een motorliefhebber was dat voor haar heel gewoon. Eens ging ik bij haar achterop naar tante Ali in Friesland. Hoe we thuisgekomen zijn is een mij een raadsel. Het weer was omgeslagen en het stormde en regende. Boelina kon de zware motor maar nauwelijks tegen de harde zijwind hanteren. We waaiden bijna om. Gelukkig zijn we heelhuids thuisgekomen. Janny had een brommer en vond het maar niks dat zijn vriendinnetje motor reed. Hij moest als ze een tripje maakten, achterop.

Mijn grote zus ging trouwen en dat vond ik helemaal geweldig. Ze kreeg een mooi huis in Uithuizen en daar werd regelmatig gelogeed. Ook de komst van Christina en Frouk was een grootse gebeurtenis. Ik herinner me nog dat

Boelina eens met baby Christina bij ons in Groningen logeerde. Christina was een slechte slaper. We moesten steeds op de tenen lopen om haar niet wakker te maken. Ik was toen bezig met de voorbereiding van een examen als schoolmeester en las boeken over opvoedkunde. Toen Christina weer begon te huilen, zei Boelina wanhopig. Wat moet ik nou doen, wat staat er in jouw boeken. (Wat mot ik nau doun, wat stait d'r in dien bauken?).

Tijdens een van mijn bezoeken aan Uithuizen, hadden Boelina en de kleine Christina een beetje heibel. Christien liep boos naar buiten. Toevallig even op de wc, hoorde ik door het wc-raampje, Christina tegen de buitenmuur schoppen met de mededeling: "Ik schop jouw huis om". Ze heeft niet de daad bij het woord gevoegd hoor.

Logeren in Uithuizen was altijd een feest. Helaas kwam daaraan een eind toen Boelina en Janny besloten te emigreren. Dat was een emotionele gebeurtenis. Het jonge gezin zat wel erg ver weg in het verre Zuid Afrika. Regelmatig contact was niet meer mogelijk. Wel werd het contact goed onderhouden. Boelina schreef erg veel brieven en onderhield zo het contact met de families Pol en Brouwer. Ook werden er veel foto's gestuurd en Janny maakte prachtige films. Zo werd ver weg toch een beetje dichterbij. Emigreren had niet alleen nadelen. Het grote voordeel was een fantastische plek om te logeren en vakantie te vieren in een mooi en spannend land. Boelina en Janny sloofden zich dan uit om het bezoek het zo goed mogelijk naar de zin te maken. Tripjes naar Die Oog, Johannesburg, Durban, Sun City en als hoogtepunt een reis door de Kruger Wildtuin. Allemaal geweldige herinneringen.

Ook kwam Boelina bijna elk jaar op bezoek in Nederland. Ze bezocht dan alle familieleden en was daar druk mee. Ze heeft me eens verteld dat ze op zo'n reis erg veel chinees at. Vaak werd door de ontvangende partij gezegd: We gaan niet koken, we doen het maar even gemakkelijk en halen wat van de chinees.

De laatste keer was vorig jaar. Gelukkig dat we niet wisten dat dat de laatste keer zou zijn. Het bezoek was daarom niet beladen en gewoon heel gezellig en ongedwongen. Mooi dat dat zo is gebeurd.

Nu moeten we afscheid nemen. Voor haar is er door de dood een eind gekomen aan haar lijden. Het is beter zo, zeggen we met ons verstand. Maar ons gevoel zegt: het is helemaal niet beter zo. We missen haar en kunnen niet zonder haar. We kunnen niet meer onze ervaringen met haar delen en niet meer genieten van haar aanwezigheid. Dat is een groot gemis. Wat ons rest is ons te concentreren op het goede dat we samen hebben gedeeld.

Namens de familie wil ik iedereen bedanken die Boelina hebben bezocht en verzorgd. Met name wil ik Christina en Frouk noemen. Zij zijn door hun niet

aflatende zorg een grote steun geweest voor hun moeder. Dat moet haar lijden hebben verzacht. We kunnen jullie beiden daarvoor niet genoeg dankbaar zijn.

Tekst: **Harry Brouwer**

Schaapherder Chris de Jong:

‘Ik heb van schapen geleerd dat bidden zin heeft’

Psalm 23 staat gegarandeerd in de top 10 van meest favoriete psalmen. Maar hoe kijkt een herder eigenlijk naar die psalm? “Ik geniet van ál mijn schapen, zelfs als ze vervelend zijn. Soms vraag ik me af: zou God zo ook naar ons kijken?”

Zijn werk met schapen heeft zijn relatie met God diepgaand veranderd. Verdiept zelfs, zegt hij. “Sinds ik met deze dieren werk, nu zo’n vijftien jaar, heb ik een totaal ander beeld van Hem gekregen. Ik zie God nu als een Vader die het beste met mij voorheeft, ook op momenten dat ik er niets van snap.”

Geen boer, maar herder

Vijftien jaar geleden verruilde Chris de Jong zijn baan op het hoofdkantoor van een grote bank voor een leven als schapenboer. Of, mooier gezegd: schaapherder. “Een paar jaar geleden zei iemand tegen mij: ‘Als ik zie hoe jij met je schapen omgaat, ben je geen schapenboer, maar een schaapherder.’ Dat vond ik een groot compliment.”

Eigenlijk was het de vervulling van een jongensdroom. Want diep in zijn hart had Chris, opgegroeid op een melkveehouderij in Zuid-Holland, veel liefde voor dieren. Maar omdat hij goed kon leren én goed met cijfers was, koos hij voor een studie economie en belandde hij als leidinggevende bij een bank. Tot Chris ontdekte dat hij dan misschien wel goed was in zijn werk, maar dat zijn passie ergens anders lag. Hij zegde zijn baan op, kocht een geitenboerderij in Friesland – “hier is het nog betaalbaar” – en bouwde deze om tot melkschapenboerderij. Inmiddels heeft hij zo’n 600 melkschapen en nog eens een kleine 300 lammetjes.

Een ongelofelijke dreun

Op deze frisse maar zonnige voorjaarsochtend is Chris net als altijd vroeg uit de veren. Werkdagen van 6.30 tot 23.00 uur zijn voor hem heel normaal. Als we de koffieruimte van de stal binnenkomen, worden in de ruimte daarachter net de laatste schapen gemolken. Puppy Isa duwt nieuwsgierig haar neus door de tralies van de bench, maar valt even later lui op haar zij in slaap. Chris heeft dankzij de hulp van zijn vaste medewerker Sybe en een paar stagiairs vanochtend even zijn handen vrij en neemt ons mee naar de grote stal. Al voor we binnen zijn, dringt het geblaas onze oren binnen. Als Chris de grote schuifdeur opent, zijn zo’n 550 paar ogen op hem gericht.

“Kijk,” wijst hij, “in dat hok staan de rammen.” In zijn groene overall en op bijpassende kaplaarzen loopt Chris met een paar grote stappen naar links, waar een stel flinke jongens in het stro staan. “Die daar is Olympus, mijn mooiste ram. Die heb ik zelf gefokt. Maar als ik in zijn hok stap” – hij zwaait zijn benen een voor een over de rand – “zal hij altijd proberen mij een ongelofelijke dreun te geven. Nu zijn ze afgeleid, dus ze zijn wat rustiger. Maar als ik even niet oplet, beuken ze mij er gewoon weer uit. Ik heb weleens gehad dat ik ineens op m’n snuit lag.” Waarom? Hij haalt zijn schouders op. “Ik denk dat ze de pikorde willen bepalen. Elke keer opnieuw kijken ze of ze mij van mijn plek kunnen verstoten. Maar weet je, ik hou ook van deze rammen.” Lachend: “En in het bijzonder van Olympus, al is hij misschien wel de ergste van het stel.”

Beetje mank

Chris loopt meerdere keren per dag een rondje over de twee voergangen, de paden tussen de hokken in. Als het met een van zijn schapen niet goed gaat, ziet hij het meteen. “Er gebeurt altijd heel veel in zo’n stal. Sommige zijn bezig met het bepalen van de rangorde, andere liggen lekker naast elkaar te herkauwen. Ik zie dat allemaal.

Hier loopt er eentje een beetje mank. Daar moet ik zo even naar kijken. En soms staat er eentje tussen die duidelijk niet lekker is. Vanochtend tijdens het melken viel me er nog één op, trouwens. Ik heb altijd een grote stift bij me, zodat ik zo’n dier meteen kan ‘merken’. Na het melken, als het wat rustiger is, ga ik er dan naartoe om te zien wat er aan de hand is.”

Aaibaar dier

Chris is traditioneel gereformeerd opgevoed. Jezus als de goede herder? Dat beeld stond wat op afstand. Tot hij zelf met schapen ging werken. “Toen ontdekte ik dat ik genoot van die beesten. Op een dag flitste het door mijn hoofd: zou God net zo naar ons kijken zoals ik naar mijn schapen kijk? Waarom ik van ze houd?” Chris kruist zijn linker- voor zijn rechterbeen en zegt: “Een schaap is natuurlijk bij uitstek een aaibaar dier. Dit zijn allemaal Franse melkschapen, ootjes dus, van het ras Lacaune. Die hebben een smallere, rankere kop dan de vleeschapen die de meeste mensen in de wei zien staan. En ze hebben geen zwarte maar een blanke neus. Als zo’n beest zo naar mij staat te kijken, tja, ik vind dat gewoon mooi. Daar gaat mijn hart wel sneller van kloppen. Wat dat is? Zeg het maar. En trouwens, dat is ook wel een mooi beeld voor Jezus als de goede herder: ik geniet het meest van de schapen die naar mij toe komen.”

Gezicht onder de pies

Kent Chris al zijn schapen bij naam? Hij lacht. “Nee, dat is eigenlijk niet te doen. Bij het melken gaan ze letterlijk elke dag door mijn handen, dus de meeste herken ik aan hun uiers, haha! Sommige herken ik doordat ze altijd

staan te springen, en ik heb er nu eentje die standaard over zijn staart piest. Normaal blijft hun staart schoon, maar bij deze niet. Dat is echt heel vies; dan zit mijn gezicht dus onder de pies. Ach, nu kan ik erom lachen, maar als het gebeurt, denk ik: nee hè, heb je díé weer!”

Longontsteking

Mij zal niets ontbreken, staat er in Psalm 23. Hoe zit dat bij de schapen van Chris? “Een dansend schaap is een gelukkig schaap, schijnt. Nou, ik zie mijn schapen elke dag rennen en springen in de stal.

Wacht eens,” zegt Chris, terwijl hij naar het hok rechts van hem kijkt, “daar loopt het schaap dat sinds vanochtend niet lekker in z’n vel zit.” Hij beent ernaartoe en blijft voor het hok staan. “Ga jij eens opzij, je staat ervoor!” roept hij naar een ander schaap. “Zie je die? Die met die paarse streep over z’n kop. Die is ziek. Kijk maar hoe hij erbij staat. Je ziet het ook aan zijn ogen, en eigenlijk aan z’n hele houding. Hij staat er wat mak bij. Dat schaap erachter is veel levendiger.” Chris kijkt even stil naar het dier. Dan: “Als ik het goed zie, staat hij een beetje op zijn longen te werken. Hij schokt als hij ademhaalt. Dat is typisch voor een longontsteking. Ik zal Sybe straks vragen hem in een ander hok te zetten waar het wat rustiger is. Dan krijgt hij penicilline en komt hij er hopelijk weer bovenop.”

‘Als ik even niet oplet, beuken ze mij er gewoon weer uit’

Ligt hij wakker van een ziek schaap? “Meestal niet, maar ik lijd wel mee. Ik wil weten wat er aan de hand is en of de medicijnen aanslaan. Ik houd haar elke dag goed in de gaten.”

“Als het gaat over die grazige weiden uit Psalm 23, dan komt het voer dat de schapen hier krijgen, daar wel mee overeen”, zegt Chris even later. “Ik geef ze zomer en winter hetzelfde voer: gras dat ik op mijn eigen weilanden heb ingekuuld. Melkschapen hebben veel eiwit nodig, daarom is die baal hooi links voor je donkerder dan die baal ernaast. Schapen die nog moeten lammeren, krijgen gras met minder eiwit; dat is de lichte baal.”

Een paar dagen mekkeren

De belangrijkste les over de goede herder leerde Chris in de lammetjesstal. In de warme zon lopen we een stukje over zijn erf naar de ruimte waar het meeste geblaat vandaan komt. Als we voor een van de hokken stilstaan, zetten een paar lammetjes nieuwsgierig hun voorpoten tegen het hek en duwen hun snuit tegen onze hand. Chris zwiëpt beide benen over de omheining en stapt in het stro. In een mum van tijd staan er zes lammetjes om hem heen, die hem aan alle kanten besnuffelen. Eentje waagt het met zijn voorpoten op Chris’ benen te gaan staan en likt hem in z’n nek en oren. Chris laat het dier lachend z’n gang gaan en wijst naar een lammetje met een blauwe streep op z’n rug. “Die staat nog maar twee dagen in dit hok en staat nu wat te zeuren, hoor je dat? Dat komt doordat hij net van de melk af

is; schapen kunnen nu eenmaal niet alleen van melk leven. Ze hebben een pens en daar moet vast voedsel in. Dus na een week of zes gaan ze van melk over op water, brokjes en hooi. Dan staan ze een paar dagen te mekkeren, want ze willen gewoon melk. ‘De herder heeft me in de steek gelaten!’ denken ze dan.”

Brokjes met melkpoeder

Chris staat op en klopt het stro van zijn overall. “Wat zij natuurlijk niet weten,” gaat hij verder, “is dat ik allang voorbereidingen heb getroffen om die overgang zo soepel mogelijk te laten verlopen. Ik heb speciale brokjes laten maken waar wat melkpoeder in zit, zodat het voer toch een vertrouwde smaak heeft. En omdat ze even moeten ontdekken hoe de waterbakjes werken – ze moeten met hun snuit tegen een nippel duwen voor er vocht uitkomt – zorg ik dat er ook een bak met water in hun hok staat. Zodat ze in elk geval geen dorst hoeven te lijden. Ondertussen hoor ik natuurlijk hun gemekker wel, en ga ik ook kijken om te zien of er niet iets anders aan de hand is. Want dan kom ik in actie.

Wat ik hiervan geleerd heb, is dat bidden zin heeft. De herder hoort je gebed en doet wat Hij het beste voor je vindt. Bovendien hoef je niet met mooie woorden of zinnen te bidden. Schapen blaten alleen maar. En ik luister – áltijd.

Geschreven door **Mirjam Hollebrandse**

<https://www.eo.nl/artikel/schaapherder-chris-de-jong-ik-heb-van-schapen-geleerd-dat-bidden-zin-heeft>

'Moet ik de man omhelzen of door de grond zakken van schaamte?'

Mijn tante uit Zeist heeft haar enkel gebroken, en ik besluit bij haar langs te gaan. Het is een eind rijden vanuit Groningen, maar het is een zonnige dag. Ik rijd rustig over de A28, met een luisterboek aan. En dan slaat het onheil toe in de vorm van een akelig doordringend gepiep.

In onze vorige auto betekende dit dat de koelvloeistof op was, en dat ik ogenblikkelijk moest stoppen om er een nieuwe liter in te gooien vóór de motorkap in vlammen op zou gaan.

Het gepiep versnelt. Ik werp een blik op het dashboard, maar ik zie niks. Wat me niet geruststelt, want ook waarschuwingslampjes kunnen het begeven. Wat moet ik doen? Wacht, daar is de watertoren van Nieuwleusen. Ik ga de snelweg af.

Het gepiep stopt zodra ik snelheid minder. Vreemd. Ik parkeer op de carpoolplaats, haal het kloeke Toyotahandboek uit het handschoenenkastje en zoek bij de waarschuwingsmeldingen. Ik vind niets bij de H van ‘Herhaald

Doordringend Gepiep'. Ik bel mijn echtgenoot. Die heeft ook geen idee. "Je moet op zoek naar een Toyotagarage", zegt hij.

Ik kijk op, en zie tegenover de carpoolplek een Toyotagarage. Toeval of gebedsverhoring? Ik heb alleen helemaal geen zin om ernaartoe te gaan. Automonteurs hebben het druk. Ik wil ze niet storen zonder dat ik een afspraak gemaakt heb.

Maar wat is het alternatief? Wachten tot het probleem zichzelf oplost? Dat gaat ook niet werken. Dus ik steek de weg over, houd een onsamenhangend verhaal over piepjes die steeds sneller gaan. "Neemt u maar een kopje koffie," zegt de engel achter de balie, "dan gaan wij ernaar kijken." Een oudere man uit de werkplaats neemt de sleutels mee. Nog geen tien minuten later is hij terug. "Had je de tas misschien op de stoel naast je liggen?" vraagt hij, terwijl hij me de sleutels weer overhandigt. Dat klopt, technisch gezien. Ik had de riem om de hoofdsteun gehangen, en de tas rustte op de passagiersstoel.

"Er is niks mis met de auto. U kreeg gewoon een melding 'gordel omdoen'. Vanwege die tas."

Wat moet ik doen? De man omhelzen of door de grond zakken van schaamte?

Blog van **Corien Oranje**

<https://www.eo.nl/artikel/moet-ik-de-man-omhelzen-of-door-de-grond-zakken-van-schaamte>

Dienstrooster juni 2023			
	zondag 4 juni	zondag 11 juni	zondag 18 juni
1	Ferry vd Kuil	Frouk Smal	Jan Willem Hoorweg
Bloemen	Ellen vd Kuil	Frouk Smal	Peggy Mijne
Koffie		Priscilla Ndlovu	
Trakteren		Ferry vd Kuil	
	zondag 25 juni		
1	Emmy Reinten		
Bloemen	Emmy Reinten		

Agenda juni 2023		
zondag 4 juni	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 6 juni	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 11 juni	10:00	Eredienst Ds. A Botha Koffiedrinken
dinsdag 13 juni	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 18 juni Vaderdag	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 20 juni	9:00-13:00	Kerkkantoor
zondag 25 juni	10:00	Eredienst Ds. Y Dreyer
dinsdag 27 juni	9:00-13:00	Kerkkantoor

Verjaardagen juni 2023		
maandag 5 juni	Wijnand Andeweg	082 550 3769
woensdag 7 juni	Ellen van der Kuil	083 626 3272
donderdag 8 juni	Wanda Groenewald	071 362 6976
donderdag 8 juni	Jur Koning	011 973 1091
woensdag 14 juni	Clyde Groenewald	071 362 7005
zondag 18 juni	Wilbie Bakkers	
zondag 18 juni	Amanda Knoester	082 501 7556
zondag 18 juni	Wilma Mandelstam	083 231 4862
maandag 19 juni	Charlotte Reinten	083 441 2141
vrijdag 23 juni	Jennifer Bianchi	082 461 3428
maandag 26 juni	Caroline Strydom	086 186 9030
donderdag 29 juni	Riaan Knoester	
vrijdag 30 juni	Eddie de Jong	074 120 4101
maandag 5 juni	Wijnand Andeweg	082 550 3769

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 09h00 – 13h00	Joke de Jong 072 443 3535 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@protonmail.com